

Győri Katalin

Nem festek álmokat

Győri Katalin

Nem festek
álmokat

Móra Könyvkiadó

Könyvterv és illusztráció: Müller Péter

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Győri Katalin, 2025
Illusztráció © Müller Péter, 2025
© Móra Könyvkiadó, 2025

„Nem festek álmokat, sem rémálmokat,
a saját valóságomat festem.”

Frida Kablo

június 20.

A garázsban ülök és rajzolok. Pontosabban a garázból nyíló, rumlis tárolóban. A téli gumikból eszkábáltam össze magamnak egy ideiglenes fotelt. Először jó ötletnek tűnt, bár most azt érzem, hogy gyakorlatilag beleragadt a fenekem. De mindegy. A lényeg, hogy itt biztosan nem keres majd apa. Az ugyanis végzetes lenne, mert ki nem állhatja, ha a mama dolgait piszkálom. A szobájában van egy szekrény, annak az alsó három fiókjába tett mindent, amit megtartott – onnan hoztam el ezt a dossziét, mert ebbe szeretném megörökíteni életem legújabb fejezetének legérdekesebb pillanatait. Ugyanis hatalmas kalandok várnak rám hamarosan.

Először is egy pár szót a dossziéről. Az egyik kupac legalján volt, a telerajzolt vázlatfüzetek alatt, de ez még szinte üres. Szerintem mama éppen csak elkezdte használni. Ezért is szeretném annyira megtartani. A külseje nem nagy szám: fura árnyalatú lilás borító, kicsit retrós címkével a közepén. Mint valami óriási füzet. A lapjai viszont elég vastagok, akvarellpapírhoz hasonlítanak, és fekete fémspirál fogja össze őket. A borító belső oldalára és az első lapra skicelt rajzok miatt döntöttem úgy, hogy mindenképpen ki kell csempésznem apa szobájából: hihetetlenül élethű szemek, félprofilok, egy kisbaba apró, tompa ujjai, párnás talpa és a kedvencem, egy magas, vékony, szögletes vállú férfi, akinek egy kislány öleli át a lábát. Nincsenek kidolgozva, csak amolyan tanulmányszerűségek, de amikor először pillantottam meg őket, olyan volt, mintha kinyitottam volna egy ajtót.

Így láthatott minket mama. Apát és engem. Elszorult a torkom egy pillanatra, mielőtt a hónom alá csaptam a dossziét, és kiszöktem vele a szobából. Habár igyekszem mindent pontosan ugyanoda visszatenni, szerintem apa sejti, hogy néha, amikor nincs otthon, végigkutatom az említett fiókokat. De ez volt az első dolog, amit kivettem onnan, és magammal vittem.

Mondanom sem kell, hogy kívülről tudom, mi van a fiókokban. Először is egy kékes árnyalatú parfümösüveg. Az alján lötyög még benne pár csepp, mindig beleszagolok. Mamaillatú. Frézia meg citromos süti. Egy bordó, brit útlevél arany címerrel, oroslánával meg unikornissal (úgy látszik, már régen is menőnek számított). Hozzá sem érek, mégis a mama képénél nyílik ki. Nagyon sietve készülhetett a fotó, a haját sem volt ideje megigazítani, és bár a kép fekete-fehér, én mégis tudom, hogy éppen olyan vörös, mint az enyém. Ez az egyik legszembe-tűnőbb örökségem tőle. A gimiben nekem van a legvörösebb hajam.

Catherine McBrian. Születési dátum: 1982. 07. 12. Mindig végighúzom az ujjamat a domború betűkön, miközben próbálom megfejteni a mama tekintetét. Tapasztalatból tudom, hogy az igazolványképeken nem szabad mosolyogni, de ezen a fotón úgy néz ki, mintha mama mégis mosolyogna, csak éppen nem a szájával, hanem valahogy az egész arcával. Két szemöldöke között halványan feltűnik az a két kis ránc, amit én is sokszor megfigyeltem már magamon a tükörben. A jobb szemével picit hunyorít, és összeszorítja az ajkait. Mintha egy kicsattanó nevetést akarna visszatartani. Az egész fotó szinte vibrál, tele van élettel. Hihetetlen, hogy akit ábrázol, tizenkét éve nincs már velünk. Nagyon kevés emlékem van mamáról. Apa egyetlen fotót sem tartott meg róla. Rólunk. Ezért szeretem annyira

ezt, és szerintem nem csak én nézegetem. De ezt apa persze sosem vallaná be. Legutóbb elővettem a mobilomat, és gyorsan lefotóztam a mama képét.

Van egy csomó hivatalosnak látszó irat is a fiókban, nagy részük angolul. Azok nem érdekelnek annyira. Meg persze a mama művészuccai: ecsetek, tollak, festékes tubusok, rengeteg ceruza meg szén, rongyok (nem értem, azokat miért tartotta meg apa) és kisebb-nagyobb vázlatfüzetek. Ezek a legizgalmasabbak. Órákig el tudnám nézegetni őket. Szemek, kéztanulmányok, alakok, rengetegféle arc, budapesti épületek az Andrássy útról, Hősök tere, Parlament meg sok más épület, amelyek egyáltalán nem tűnnek ismerősnek. Szerintem mama hihetetlenül szépen rajzolt! Igazi művész volt, a Glasgow School of Art-ra járt, amikor apával megismerkedtek.

Kezdek egyre jobban belesüppedni a téli gumiba. Érzem, ahogy a combjaimba meg a derekamba vág a belső pereme. Lassan elértem a hideg betont. Attól félek, nem tudok majd kikászálódni innen. Sietnem kell, hogy be tudjam fejezni a garázsvázlatomat, mielőtt apa hazaér, és keresni kezd. Lehet, hogy annál még a hideg beton is kellemesebb lenne?

A művészi hajlamomat egyértelműen mamától örököltem. Ugyanis én is szeretek rajzolni. A nevemet is egy művész ihlette: Frida. Nekem tetszik. Olyan... nem is tudom, olyan extravagáns. Szóval, Frida Kahlo festőnő volt a mama kedvence. Tavaly év vége felé tanultunk is róla valamit rajzórán, de nem sok maradt meg, mert az az idióta Pataki végig pofákat vágott, valahányszor a rajztanár kiejtette a száján azt, hogy Frida. De most, hogy végre nyári szünet van, és nem kell annyit tanulni,

utánaolvastam kicsit a neten. Frida Kahlo mexikói volt, és valamilyen baleset miatt egész életére megnyomorodott. Megnéztem a képeit is, nagyon furcsák. A legtöbbet magáról festette: szinte minden képén szerepel egy alacsony, fekete hajú, furcsán összenőtt szemöldökű nő. Szerintem kicsit félelmetes. Akkoriban a nők nem szedték ki a szemöldöküket? Vagy ez volt a divat? Na mindegy. Találtam két irtó érdekes képet is. Az egyikén két Frida ül egymás mellett, és egy piros kis újszülött baba köti össze őket egy köldökszínórral. Vajon ez azt fejezi ki, hogy nem lehetett gyereke? A másikon egy iszonyú magas és kövér fickó áll Frida mellett, aki legalább négyszer akkora, mint ő. A képen vörös szalag, ezzel a felirattal: Frida y Pedro, a címe pedig: Galamb és elefánt. Rákerestem Pedróra. Ő volt a férje! Na ne... Vannak furcsa párok, na de ez...! Röhejes. Ez rosszabb, mint a suliban Takács Vera és Mickey Russell. A lány az évfolyamtársam, és legalább százhusz kiló, Mickey Russell meg a legalacsonyabb kilencedikes. Mindenki ismeri őket. Kézen fogva járnak szünetben. Szerintem nagyon gáz...

Jelentem, elértem a betont. Innen már nincs lejjebb. Nagy erőfeszitésembe kerül kicsit feljebb tornáznom magam, de most már kezdem megszokni a kihívást, eszem ágában sincs kimászni a téligumi-fotelből. Teljesen elzsibbadtak a lábaim, így legalább már nem fájnak.

És most térjünk vissza hozzám! A tizediket fejezem be, nem-sokára tizenhét leszek. Már szinte nagykorú. Vagy legalábbis apa ezt gondolhatja, mert végre-végre teljesíti az álmomat: elköltözünk Skóciába! Jó, nem véglegesen, csak egy évre, de nekem ez is maga a csoda! Tegnap délután mondta el. Délig aludtam, mert ez volt az első igazi lógós nap az évfolyam után (a vasárnapot és a hétfőt nem számítom, mert akkor nagyiekk-

nál aludtunk, és ott nem élvezheti az ember igazán a semmittevést). Ebédre a kedvenc makarónimat ettük éppen, amikor apa előrukkolt a tervével. Lassan letette a villáját, és úgy nézett fel rám, mint amikor valami fontosat akar bejelenteni. Azt mondta, megkereste egy skóciai cég azzal, hogy őt szeretnék tervezőnek és műszaki ellenőrnek valami óriási edinburgh-i projekthez, ami azt jelenti, hogy egy évre Skóciába kellene költöznünk. De ha én nem akarom...

A hír akkora meglepetésként ért, hogy elfelejtettem rágni. A makaróni egyik vége még a villámon tekergőzött, mikor a másik vége már a gyomromban volt. Köhögni kezdtem, meg fulladoztam. Apa felpattant a székéről, és a kezembe nyomott egy pohár vizet. Attól aztán jobb lett, és amikor végre kaptam levegőt, átöleltem apa nyakát, és visítani kezdtem, hogy ez volt a legnagyobb álmom, persze hogy akarom, nincs még egy dolog, amit ennyire akarnék... Kértem, hogy mondjon el mindent: mikor utazunk, hol fogunk lakni, milyen iskolába fogok járni meg ilyenek. Apa erre közölte, hogy nem is gondolkodott volna az ajánlaton, ha nem most fejeztem volna be a tizediket, mert az érettségi még odébb van, és a nyelvgyakorlásra meg a tapasztalatszerzésre ez a legjobb időszak egy fiatal életében. Úgy bírom apát, amikor arról próbál meggyőzni szépen kidolgozott érvekkel, amivel egyetértek! Olyan cuki ilyenkor! De mindig hagyom, mert igazából neki van erre szüksége. Engem nem a nyelv izgat, mert angolul elég jól tudok szerintem. (A kiejtésem – a legjobb barátnőm, Juti szerint – sokkal jobb, mint apáé, de ezt sosem merném a szemébe mondani, mert rosszul esne neki.) Angol ovi, két tannyelvű általános gim. Egy szót sem szólhatok. Igaz, hogy én nem úgy vagyok kétnyelvű, mint Juti, akinek az apukája angol, az anyukája pedig magyar, és ők angolul be-

szélnék otthon, de azért apa mindig nagyon szigorúan fogott ezen a téren. Hát igen, ha mama itt lenne velünk, akkor biztosan jobban menne az angol is, meg minden más is, de ez van.

Megtudtam, hogy augusztus közepén indulunk Skóciába, repülővel megyünk (ez a tény újabb örömujjongást váltott ki belőlem, hiszen ötéves korom óta nem repültem), és Edinburghban fogunk lakni. A legjobban azt várom, hogy végre újra találkozzak a mama családjával! Remélem, kedvesek lesznek. Három unokatesóm is van, akiket alig ismerek. Jaj!... Mintha ajtócsapódást hallottam volna. Apa még nem érkezhetett meg. Vagy korábban hazajött? Már hallom is, ahogy a nevemet kiabálja. A francba! Mennem kell, mielőtt meglátná a dossziét. Ezt nem hiszem el! Teljesen beleszorultam ebbe a vacak téli gumiba. Basszus, basssssszus!

Úgy tűnik, ma délután ennek így kellett történnie: apának meg kellett látnia, hogy kisajátítottam a Mama-dossziét. Képtelen voltam kikászálódni abból a nyomorúságos gumiból, apa pedig túl gyors volt.

– Frida, te meg mi a csudát művelsz?

Úgy nézett rám, mintha teljesen bekattantam volna. Gumbá szorulva kábé úgy festhettem, mint egy félig bezárt laptop. Őrült erőfeszítéssel próbáltam kinyomni magamat, aminek következtében rákvörössé vált az egész fejem. Apa ahelyett, hogy segített volna, a helyzetet próbálta értelmezni. Tipikus. Csak tanácstalanul nézte a vergődésemet. Szerintem elkönyvelte magában, hogy ez is csak valami kamasz-bűvészmutatvány.

– Segíts már! Beszorultam! – préseltem ki magamból nagy nehezen, és felé nyújtottam a kezemet. Ez a mozdulat hirtelen

valami mély, ösztönös segítő mechanizmust indíthatott be nála, mert azonnal mellettem termett, erősen elkapta a két karomat, és egyetlen rántással kihúzott a gumi szorításából. Egy pillanatra némán meredtünk egymásra: ő tágra nyílt, ijedt tekintettel, én pedig vörös fejjel, lihegve. Ekkor valami olyat tettem, amit abban a pillanatban nem lett volna szabad: lenéztem a földön heverő dossziéra. Nagy szenvedéseim közepette kieshetett a kezemből, és most ott feküdt közvetlenül apa negyvenhetes cipőjének orra előtt.

– Ez hogy került ide? – kérdezte, és lehajolt, hogy felvegye a Mama-dossziét. Úgy fogta meg, mint amikor negyedikben először találta meg a melltartómat a fürdőszoba padlójára dobva. Kikaptam a kezéből, és gondosan bezárva a hátam mögé rejtettem.

– A szobából hoztam. Gondoltam, használhatnám – próbálkoztam. Apa nem úgy festett, mint akit meggyőztem.

– Megkértelek, hogy ne nyúljalj bele a fiókjaimba – nézett rám szigorúan, és észrevettem, ahogy a szemébe kúszik az a jól ismert, fájdalommal vegyes tehetetlenség vagy inkább harag, amit mindig, de mindig észreveszek, ha a mamáról van szó. Tapasztalatból tudom, hogy ilyenkor szinte lehetetlen vele beszélni. Mintha magára húzna egy vastag takarót, vagy beásná magát egy lövészárkba, vagy bebetonozná magát az egyik épülete falába, csak hogy ne kelljen szembesülnie... mivel is? Hát ez az. Nem tudom pontosan. Mert mamáról csak a tényeket tudom: hogy mikor és hol találkoztak, kik voltak a szülei, mit tanult, hol laktak, mikor szült meg engem, mikor lett beteg, mikor költözött haza a szüleihez Skóciába, és mikor halt meg. Ennyi. De arról, hogy apa hogyan élte meg mindezt, sosem beszélt. Talán mert férfi. És azt hiszi, hogy így kell viselkednie. Pedig szerintem ez így neki sem jó.

– Most, hogy megyünk Skóciába, nem beszélgethetnék kicsit mamáról? – úgy mondtam ki azt a szót, hogy mama, mintha a világ legtörékenyebb porcelánját helyeztem volna el egy ugráló mosógépen. És ekkor következett az, amit én csak a néma produkciónak nevezek: apa hirtelen könyörgő tekintettel néz le rám, én dacosan felcsapom az államot, és határozottan szuggerálni kezdem, erre ő lehajtja a fejét, és elkomorul az arca, én átváltok könyörgő tekintetre, és amikor ismét rám néz, végre azt látom, amit szeretnék: nyertem.

– Rendben. De ne itt. Menjünk a konyhába. Hoztam neked...

– Hummuszt?

Apa végre elmosolyodott.

– Meg olajbogyót.

Felugrottam, és örömömben néma táncot lejtve indultam meg a lépcső felé.

Miközben a hummusszal vastagon megkent friss kenyeret faltuk a konyhában, apa tényleg beszédesebb lett. Ez egy másik megállapításom a férfiakkal kapcsolatban: nem lehet velük normálisan beszélgetni, ha éhesek.

– Miket kezdte el rajzolni anyád vázlatfüzetébe?

Hát igen, apa tényleg nem a kommunikáció bajnoka. Azt várna az ember, hogy amikor végre beleegyezik egy beszélgetésbe, nem ilyen béna kérdéssel fogja kezdeni. Vagyis nem a kérdés maga a béna, hanem a megfogalmazása. Ugyanis a „mama” és az „anyád” két különböző dolog. Apának már ezzel a kérdéssel sikerült egyértelművé tennie, hogyan fogunk a mamáról beszélgetni: úgy, mint az anyámról, és még véletlenül sem úgy, mint egy számára is éppolyan kedves személyről, a feleségéről, egy nőről, akit

szeretett. Mert, ugye, ez nem rám tartozik. Pedig ez érdekelne igazán. Leginkább ilyenkor szeretnék már felnőtt lenni.

– Semmi különöset...

Apa felvonta a szemöldökét, én pedig drámaian felsóhajtottam.

– Oké. Eldöntöttem, hogy lerajzolom azokat a dolgokat, amik hiányozni fognak. Például a lakásunk minden szobáját. Meg a kertet, meg a garázst... – jelentettem ki, és apa értetlen arckifejezését látva hozzátettem: – Hogy emlékezzek mindenre, amíg Skóciában leszünk.

– Nem lenne elég néhány fotó? – kérdezte apa, majd borús tekintetemet látva kicsit behúzta a nyakát.

– Hogy *úgy* emlékezzek mindenre, ahogy én szeretnék – egészítettem ki. – Meg aztán... olyan jó lenne, ha a mama vázlatfüzetét vihetném Skóciába is, és telerajzolhatnám, amíg ott vagyunk! – néztem rá könyörgő tekintettel. – Ugye nem haragszol, hogy csak úgy kivettem?

– Nem – dörmögte, és kettévágott egy olajbogyót a tányérján. – A tiéd lehet.

Ebben is különböztünk: míg én kézzel halásztam ki az olajbogyót a tálkából, és egyből a számba dobtam, addig ő precízen feltűzte a villájára a kiválasztott példányt, és a tányérján apró karikákra vágta.

– Azok a vázlatok az elején... Azok mi vagyunk?

Apa bólintott.

– Mama sokszor lerajzolt minket?

Apa ismét csak bólintott. Éreztem, hogy ezzel a módszerrel nem jutok előrébb. Taktikát váltottam.

– Apa, nem beszélhetnénk már egyszer normálisan mamáról? Apa letette a villáját, és rám nézett.

– Egy évig ott leszünk Skóciában. Most komolyan! Gondolom, a mama családjával is találkozni fogunk, és egy csomó dologról fogalmam sincs vele kapcsolatban – erősködtem.

Láttam, hogy megbántottam.

– Frida – sóhajtott. – Szerinted nem ez volt a fő motivációm, amikor elfogadtam az állást?

Bambán meredtem vissza rá.

– Tudom, hogy tartozom neked azzal, hogy megismerd a múltadat. És nemcsak az én oldalamról, hanem édesanyád oldaláról is.

Szinte éreztem, mekkora lelkierő kellett neki ahhoz, hogy ezt így kimondja. Hiszen minden költői túlzást félretéve, egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor beszélgettünk eddig konkrétan a mamáról. Kivételes alkalmakkor egy-egy elejtett megjegyzésből tudtam csak meg dolgokat vele kapcsolatban. A mamáról alkotott képem olyan volt, mint nagyí egyik régi kirakója, amin állatok voltak, de néhány darab elkallódott az évek során, úgyhogy hiába rakta ki az ember, sosem volt teljes a kép.

– Tudod, hogy nem könnyű nekem róla beszélni – apa zavartan a tányérjára nézett –, de lassan felnőtt leszel, és mama családjá is szeretne megismerni téged.

Felkaptam a fejem.

– Ezt ők mondták?

– Igen – felelte tétován apa.

– Mielőtt jött ez a munkalehetőség, vagy utána?

Látszott, ahogy mérlegeli magában a dolgokat, mielőtt válaszolna.

– A nagybátyád többször is érdeklődött felőled az évek során.

– És Granny?

Így hívtam mama anyukáját, akiről csak néhány halvány emlékem maradt. Azt tudom, hogy több hónapig élt nálunk, amikor megszülettem, hogy segítsen mamának. Ezt még apa mesélte, meg azt is, hogy Uncle Hamish és Aunt Lucy, anya bátyja és a felesége többször is voltak nálunk Budapesten, és egyszer a várban egy babakocsiban tologattak minket Clarával, az unokatestvéremmel. Ötéves voltam, amikor mama meghalt, és azóta a rokonai egyszer sem látogattak meg. A nagybátyámék egy darabig még küldtek képeslapot a születnapomra, de valahogy az utóbbi időben az is elmaradt.

– Ő nem – apa zavartan köhögött egyet, és mintha egy árnyék futott volna végig az arcán. Ezt nem hagyhattam ennyiben.

– Miért? Nem is kíváncsi rám?

Apa levette a szemüvegét, és fáradt mozdulattal dörzsölte meg a szemét.

– Nézd, Frida, időt kell adnod neki. Biztos vagyok benne, hogy amikor kint leszünk, megkeres majd. A nagymamának nem könnyű.

– Nekem sem volt könnyű, hogy miután mama meghalt, Grannyt egyáltalán nem érdekeltem többé.

Apa demonstratívan felsóhajtott. Nem szerette, amikor lázadó üzemmódba kapcsoltam.

– Türelmesnek kell lenned. Nagymamád bonyolult lélek...

– Én is az vagyok – vágtam rá, de már egyből megbántam, mert tudtam, hogy apa nem dől be az ilyen tinédzserszlogeneknek. – De Uncle Hamishék Edinburgh-ban laknak, nem? Akkor velük fogunk találkozni?

– Igen. Már írtam nekik az iskoláddal kapcsolatban. Abban egyeztünk meg Hamishsel, hogy Clara osztályába jársz majd.

– Szuper! Ő is tizenegyedikes lesz?

– Igen. Bár náluk másképpen számozzák az osztályokat. Hét év az általános iskola, és hat a gimnázium.

– És milyen a sulis?

– Szerintem ezt Clarától kérdezd. Gondolom, úgyis megkeresed valami közösségi oldalon. – Erre ösztönösen a zsebemben lapuló mobilomhoz kaptam. – Csak ne most, kérlek!

– Jól van... – forgattam a szememet, és már láttam is magam előtt, ahogy vacsi után az ágyamban fekvé írogatok Clarának. – És azt kitaláltad már, hol fogunk lakni?

Apa megtörölte a száját a szalvétájával, felállt, és odahozta az asztalhoz a laptopját.

– Ezeket néztem eddig – fordította felém a képernyőt, amin szürkésbarna, emeletes kőházak sora látszott. Nagyon elegánsnak tündek, és egyáltalán nem hasonlítottak a budapesti belvárosi gangos házakhoz. Valahogy kevésbé díszesek, és sokkal komorabbak. Mintha színükben a borongós skót égboltot próbálták volna utánozni. Nekem mégis bejöttek. Főleg azok, amelyeknek ilyen kiugró, beülős ablakmélyedésük is volt. Apa szerint azt zárt erkélynek hívják. Megígérte, hogy egy olyat keres. Odahúztam a széket mellé, letettem a teámat az asztalra – amit ő biztonsági okokból persze egyből áttett a konyhapultra –, és egy ideig együtt nézegettük a lakásokat. Egy óra múlva viszont már annyira telítődtem, hogy összefolyt a szemem előtt az összes lakáshirdetés. Felálltam, nyomtam egy puszit apa arcára, ami láthatóan nagyon meglepte, de jól is esett neki, és közöltem, hogy felmegyek a szobámba. A lépcsőről még visszaneéztem, és láttam, ahogy újra rákattint a zárt erkélyes lakások linkjére.

Most pedig itt fekszem az ágyamon a Mama-dossziéval, amibe végre legálisan rajzolhatok, mivel apa nekem adta. Mondanom sem kell, hogy amikor feljöttem a szobámba, egyből rákerestem Clarára a Facebookon. Clara McBrian. Egy egész legördülő lista fogadott. Nem is gondoltam, hogy egy kis betű ennyire fontos lehet, ugyanis a találatok fele MacBrian. Miután végigbogarásztam a lista nagy részét, és kiszűrtem azokat, akik nem Skóciában laknak, vagy a profilképük alapján a szüleim lehetnének, három jelöltem maradt. Az egyiknek egy lila banán volt a profilképe, ezzel automatikusan kizárta magát a leendő ismerősi körömből, a második és a harmadik illető viszont holtversenyben futott „az én Clara McBrianem” címért: az egyik egy műszöke, harsányan nevető, napszemüveges lányként jelent meg, a másik pedig egy gyönyörű ló fejét ölelte át. Neki barna haja volt. De vajon melyikük lehet? Ezt csak egyféleképpen dönthettem el: ráírtam mindkettőre, természetesen angolul, és vártam, mi történik. „Szia! Frida vagyok, az unokatesód Budapestről. Apukám mondta, hogy egy osztályba fogunk járni. Mit kell tudni a suliról?” Kábé negyedóra múlva jött egy üzenetem: „Bocs, de én senkit sem ismerek Budapesten. Szerintem valaki mást keresel.” Akkor ezzel egyre szűkült a listám: a lovas csajra. Már csak a válaszára vártam, ami mostanáig nem jött. Lassan éjfél van, és leragad a szemem. Muszáj lefeküdnöm, mert holnap mozgalmas nap elé nézek: megígértem Jutinak, hogy átmegyek hozzá, és mindent elmesélek neki az eddigi fejleményekről. Talán majd együtt sikerül lenyomoznunk Clarát.